

лека, едва забележима усмивка. Очитѣ ѝ спиратъ безъ удивление и възторгъ, върху това благородно мъжко лице, чиято свѣтла кожа е загорѣла въ непрестанни бранни походи, върху грижливо вчесанитѣ му лъскави дълги кестеняви къдрици, върху тънката му стройна снага.

Императорътъ е облѣкъль кремава туника, връзъ която е надѣналъ сюрко отъ кърмъзенъ сатенъ, посипанъ съ златнитѣ фландърски кръстчета. Къса намѣтка стъ тъмносинъ яksamитъ се вѣе на лѣвото му рамо. Връзъ копринената туника на дѣсното е извезанъ дребенъ бѣль кръстъ. На баретата му е натъкнато пауново перо. За коланя му е закаченъ мечъ, изработенъ въ Дамаскъ. Обущата му сж отъ червена кордованска кожа. Този костюмъ, ушитъ споредъ най-новата носия на западъ, бѣ приготвенъ въ Фландрия и донесенъ заедно съ другитѣ премѣни за сватбата, които той бѣ поръчалъ за себе си и за невѣсгата. Никоя дама въ Константинополь не би могла да види хубавия императоръ, който обикновено не сваляше отъ себе си най-скромната рицарска кръстоносна одежда, тѣй премѣненъ, безъ да се заплени за винаги въ него. Ала Мария е изпълнена само съ спомена на две смѣли и живи черни очи и нищо друго не може да смути сърдцето ѝ.

Анри веднага чувствува тънката преграда, която невидимо се издига между него и хубавата българка. И лекъ хладъ смразява искрено пламналото чувство.

Конниците приближаватъ, скачатъ отъ седлото. Императорътъ единъ по единъ представя членоветѣ на своя дворъ:

— Маршалъ дьо Вилхардуенъ, великиятъ виночерпецъ Милонъ дьо Брабанъ, конетаблѣтъ дьо Сенъ Поль, великиятъ столникъ Мокеръ дьо Сенъ Менехуль, капеланъ Филипъ, оръженосцитѣ Хюгъ и Оливие, трима тамплиери, нажоветѣ . . .

Евстахий отстъпва мѣстото си на годеника. Кочиятъ отново потеглятъ, обградени отъ баронитѣ, следванъ отъ блюстителитѣ. Кочията, смѣнена въ Катасирти, е великоленно нагиздена съ бѣли трандафили. Теглятъ я четири чифта яркобѣли коне.

Барон Сю Арден